

Aquell santbartomeu del... 2005

L'any passat vaig tenir l'honor de ser el caixer casat a les festes de Sant Bartomeu. Va arribar el moment esperat de poder sortir amb els meus dos fills, en Jeroni i en Joan, després de molts anys de qualcar a cavall.

De moments intensos, en vaig viure molts, i si n'hagués d'escollir algun els triaria tots. Però sí que hi va haver actes que van tenir més emotivitat que altres. De fet, n'hi havia un que esperava amb moltes ganes: el moment que els meus fills i jo ens vam incorporar al replec davant ca nostra. Record que la meva dona també es va emocionar molt quan ens va veure tots tres damunt el cavall. És una estampa que no oblidaré mai.

Quan la Qualcada va venir a cercar-me va ser un altre moment amb una dosi extra d'emotivitat que vaig viure plenament com a caixer casat. És en aquest moment que comença el meu paper de caixer casat i desitges viure'l amb la màxima intensitat, perquè ja no ho podré tornar a ser.

Ara bé, un moment més tranquil, i no menys important, i amb el qual també vaig xalar molt, va ser la Beguda que vaig poder oferir als caixers, familiars i amics.

Un dels darrers moments que tenc gravats en el meu cor va ser aquella volta del Jaleo del dia de Sant Bartomeu en què vam sortir tots tres junts. Allò que havia desitjat des de feia tanta estona es va consumir en uns breus instants, però vaja quins instants! Uff!!

Enguany comença un altre santbartomeu que segur que tornarà a ser especial, perquè cada any Sant Bartomeu és especial, cada any recuperam les festes que tant estimam. El secret segur que està guardat en el cor de tots els ferrerriencs, que el feim brollar tots plegats per Sant Bartomeu.

Molt bones festes!

Nito Coll Pons
Juliol de 2006